

den Betragtning, der kom frem fra et enkelt Medlem, og som gaar ud paa at haardt Gendarmerne bort mod en Million, gjøre opmærksom paa, at jeg og mine Meningsfæller for bort Vedkommende forlange Gendarmerne affattede uden Betaling i Henhold til Folkethingets Beslutning, og at vi hverken hvide Geværer eller andet Materiel eller 1 eller 2 Millioner i Betaling. Det ærede Medlem for Svendborg (Tang) vilde lave en Afford med den ærede Krigsminister om, hvad der skulde betales for at faae Gendarmerne bort. Der betales ingen Ting derfor; vi kunne vel nok vente, til ogsaa Regjeringen og Landsthinget maa anerkjende vor konstitutionelle Ret. Det kunde aldrig falde mig ind at være med til en Handel mellem Krigsministeren og os om Gendarmerne, det er saa unkonstitutionelt, at jeg ikke kan forstaa, at der kan være Tale derom. Der bliver da det Spørgsmaal tilbage: Ere de Erklæringer, der foreligge, af en saadan Natur, at vi i Henhold dertil tør tage paa os, at vi ikke ville give Hæren de Vaaben, som alle europæiske Stater have indført. Det er det eneste Spørgsmaal, der saglig er at afgjøre, og jeg tror ikke efter den Debat, der har fundet Sted i Aften, at noget Medlem har dristet sig til at paastaa eller med noget Argument har søgt at bevise, at man tør det. Kan man imidlertid ikke, enten i Følge sin egen Sagskundskab og Kjendskab til Laasemetanismerne bevise, at de ikke due, eller paavise, at Militæretaternes Erklæringer ikke ere tilfredsstillende, og kan man ikke give fylldige, vægtige og alvorlige Grunde derfor, saa er jeg i det Mindste ikke i Stand til at forstaa, hvorledes man af almindelige saakaldte militaristiske eller antimilitaristiske Betragtninger kan forsvare her at tage det Ansvar paa sig at negte Hærens Forsyning med Geværer, som samtlige militære Stater have indført; thi man kan sige sig selv, at skulde der komme Krig, og skulde vi engang komme til at bruge vor Hær, og den saa var forsynet med Geværer, som vare enhver anden Stats underlegne, saa var det os, Ansvar vilde hvile paa. Ligesaa vel som jeg er imod militære Foranstaltninger, som jeg kan sige mig selv, i Følge vor europæiske Stilling og de Anstuelser, vi nu engang have om Fæstningernes Skadelighed og Anstuelighed, ligesaa bestemt som jeg er imod dem, fordi de staa i Forbindelse med Anstuelser, Motiveringer og Betragtninger, som vi ere enige om at modsætte os, ligesaa upolitisk og uforvarligt vilde jeg finde det, om man paa Grundlag af en almindelig Alhst til at bevilge militære Udgifter, vilde negte et Vaaben, som man selv maatte erkjende, var

virkelig fyldestgjørende begrundet og nødvendigt for i Kampen at holde vort Mandskab paa Hvide med dem, som de skulde kæmpe med. Det kunde jeg aldrig være med til. Jeg har allerede første Gang, Sagen var for her i Thinget, udtrykkelig udtalt uden hynderlig Begeistring — ja, det blev endog taget mig meget ilde op, at jeg brugte denne Benævnelse — at jeg betragtede det som en Slags Forretning, en Forretning, vi skulde slutte paa en forstandig og fornuftig Maade. Derfor det altsaa var givet og bevist, at vi maatte have Vaaben for at hæbde vor Hærs Kampdygtighed, og forsvare Landet, naar der engang kom Krig, ligesaa godt som vore Naboer og Gjenboer forsvare deres, da vilde jeg være med dertil, men jeg vilde ikke paa Jøleri vedtage en saadan Bevilling. Derfor har jeg været med til i 2 à 3 Aar at udsætte denne Sag, og jeg har aldrig fortrudt det, thi det har klaret Sagen og bevirket, at man har taget bedre Modeller op, man har gjort Erfaringer, og er kommet til et Resultat, der var fuldt tilfredsstillende. Efter at imidlertid nu alle de Sagkyndige, de, der have havt Brug for Gevæerne, have erklæret sig, som de have gjort, har intet Medlem af Finantsudvalget turde tage paa sig at kassere disse Erklæringer. Man kan have Tvivl, man kan indrømme, at der nok kunde findes Et og Andet at rette, men jeg indser ikke, hvorledes det heretter skulde være muligt at forsvare at modsætte sig denne Bevilling. Den almindelige Betragtning, at man ikke ønsker Udgifter til militære Foranstaltninger, er meget fortræffelig, men saa maa man begynde at stemme imod Alt det deraf, som staaar paa Finantslovens § 26, og det Meste af det, der staaar paa §§ 22 og 23; saalænge man ikke gjør det, betyder det ingen Ting. Jeg kan forsikre de ærede Medlemmer, der have talt imod denne Bevilling, at de have stemt for adskillige Bevillinger, som vare langt mindre vel begrundede, og hvor de havde langt mindre Begreb om, hvorvidt det, som det dreiede sig om, var daarligt, end med Hensyn til denne. Nei, jeg maa bestemt nedlægge Indsigelse imod, at Antimilitarisme skal betyde det samme som ubegrundet og ubegrundelig, at stemme imod alt Muligt, blot fordi det hedder militært. Det er ikke muligt i en lovgivende Forsamling at stemme i Henhold til den Slags Betragtninger; saa bliver al Forhandling umulig, og saa bliver, som Verden engang er, al Fornuft paa Administrationens Side. Naar vi stemme imod militære Bevillinger, saa er det, fordi vi kunne paavise, at de i Følge